

גליה

5.5.1963 גולדה בגשד יא אייד תשכג

23.9.1984 נספתה בתאונת דרכים יט אדרב' תשמד

המומים ומזועזעים עומדים אנו מול קברה הרענן של רב"ט גליה פלס ז"ל.

גליה שרתה במספר בסיסים ביחידה במשך כשנה וחצי והיתה מופקדת על נושא רציני ואחראי במסגרת חיל המודיעין - אותו בצעה באחריות רבה ובמסירות מופתית.

טוב ליבה וחיוכה המקסים השרו על סביבתה אורה טובה. חביבותה הקרינה לכל עבר, ומשום כך רצו חבריה להיות במחיצתה.

גליה בצעה את כל המוטל עליה - אפילו מעבר לכך, גם כאשר היו כרוכים בכך קשיים ואי נוחות.

בדרכה מהבסיס לחופשה נפגעה בתאונת דרכים בה מצאה את מותה.

אין בפינו מלים לנחם את המשפחה השכולה, אבלכם הוא אכלה של כל היחידה.

"יהא זכרה ברוך"

דברי מפקד היחידה - סא"ל אלי

אני רוצה הביתה

עוד יום עבר

עוד יום עובר

הלילה עוד ארוך

(מקווה שיתקצר)

פה כולם בירוק

ומחר

עם שחר אצא

בדרכי הטבע הירוקות

שטופות השמש

אטע בדרך הידועה

הצבעונית

היפה

הביתה.

גליה.

איך - איך יכולת לעזוב אותנו גליה-לה, כך פתאום בשיא אושרנו המשפחתי...

כבר כחודש לפני חתונתם של ענתי ועפר, כל פעם שהגעתי הביתה, בכל שיחה טלפונית שאלת: "אתם מתרגשים? אני - מאד מאד. סוף-סוף אחותי היחידה מתחתנת". ואתן חברות טובות, לא רק אחיות, קונות ביחד, מתיעצות ביחד, ומכלות ערבים - שני הזוגות.

כשנולדת, ואנו מבוגרים, שמחנו מאד שיש לנו עוד בת. כבר במחשבה כי שתי אחיות תהיינה מקורבות יותר מאחות ואח. רק התחלת ללכת, וכבר השובבות התבלטה באופייך. לרוץ, לטפס - לצחוק הרבה ולהתעקש על כל רצונותיך. אנו ידענו שתמיד את "חייבת להשיג את מה שאת רוצה. הלכנו בכל לקראתך - אלא אם זה היה בעינינו עקרוני, לא לוותר - אך זה קרה לעיתים רחוקות.

ואתן, שתיכנן משחקות אתנו יחד, אך מהר מאד מתחילים לבוא אלינו הילדים מבתי הילדים שלכם, אהבו לשחק אתכן.

את גדלת מוקפת אהבה ואת מקרינה את אהבתך עלינו. מוקדם מאד הרגשנו עד כמה את רגישה לצדק - יושר בלי גבול. ב-8 שנות לימודיך בבית, לא פעם שמענו מפז המחנכות: "הלוואי והיו עוד הרבה ילדים כמוך" וזה לא היה מדובר דווקא על ציונים - אלא על אופייך. עדינה, אף פעם לא מתחצפת - ואנו מאושרים...

כשהיה לך משבר חברתי בכיתה, עודדנו אותך: בבית-ירח ישתנה הכל, תכירי ילדים אחרים, תמצאי לך חברות - וכך היה. כשהתקרב המועד לבחינות הבגרות, לא התחשק לך. אמרת: "לא אלמד באוניברסיטה - בשביל מה לי להתאמץ?". אך אנו הסברנו לך שלא הכל בחיים בא בקלות וחייבים ללמוד להגיע לדברים גם אם זה קשה, ואת אמרת: "בכל החיים אתם חנכתם אותנו להיות קודם כל בן-אדם", ואכן, נדמה לנו שבזה הצלחנו.

את גומרת ללמוד, עושה בגרות ואז את מתקשרת עם אסף - ואנו שוב מאושרים - שתי בנותינו קשורות עם בנים מהבית. את ממשיכה לבלות איתנו בכל נופש, ואנו מאושרים - מאושרים, על שאת רוצה תמיד להיות בקרבתנו. כשאחת הבנות שואלת אותך: "גליה, איך זה להיות בת להורים מבוגרים?" את ענית: "הלוואי ולהרבה הורים צעירים היתה הבנה כזאת כמו להורים שלי".

היינו ידידות קרובות ביותר. אף פעם לא העלמת מאיתנו שום דבר, תמיד אמרת: "אתם צריכים לדעת הכל עלי דרכי ולא לשמוע מאחרים".

את מתגייסת. אחרי שלושה חדשים את נמצאת בבסיס קרוב לבית ואנו שוב מאושרים, שלא תהיי שעות בדרכים. את מתקשרת עם הצוות איתם את עובדת, מספרת לנו על כל אחד, מרוצה ואנו מרוצים יחד איתך. אך הצרה שבאיזורנו בשעות הבקר אין תחבורה ציבורית, הדאיגה אותנו כל הזמן. לכן, דאגת תמיד להודיע לנו מראש, באיזו שעה את יוצאת מהבסיס. כשהגעת הביתה, מיהרת תמיד אלינו, עם חיבוק, נשיקה. אחר-כך ביקרת בפעוטון, לראות את הילדים האהובים עלייך, איתם גם עבדת מדי פעם בחופשות שלך.

אף פעם לא עמד לי הכח הנפשי לכתוב על חברים קרובים שנפטרו. עכשיו אני יושבת עם אבא, כותבים "מכתב" אלייך גליה-לה, כי אנו לא מסוגלים בהגיון לתפוס שלא תכנסי יותר אלינו הביתה עם חיוך, עיניים צוחקות - מלאות הבעת אהבה.

נקטפת מאיתנו, כשכל האושר עוד לפנייך. והנדר שנדרת לנו: "לילדים שלי יהיו סבתא וסבא - מה שלא היה לי". חלום זה לא יתגשם. ואנו נשארים עם הכאב הזועק: מדוע מדוע?

אמא ואבא.

19.12.82

יום ראשון

אמא ואבא היקרים המון שלום!

יום ראשון בבסיס. כמו להתחיל הכל מהתחלה. ובינתיים קצת דברים הנראים יותר ורודים. המפקדות בכלל לא קשוחות - ההיפך. אבל זה לא אומר שאין משמעות וחוקים נוקשים.

הבנים שנמצאים פה בקורסים עושים דוקא רושם טוב ברובם. כבר היום לקחו אותנו לעבוד בבסיס המזון בצריפין כדי למלא מנות קרב ועבדנו עם שתי מחלקות של קורס בנים. היה נחמד אך עייף.

סדר היום שלנו נראה מאד עמוס. כל היום לומדים - עד סביבות 8 בערב וזה יוצא בערך 11 שעות וכמובן שזה מעייף מאד. חלק מהחומר שנלמד מסוג ל"סודי ביותר" ולכן אסור לנו לדבר עליו עם אף אחד מחוץ לכתלי החדר והכיתה.

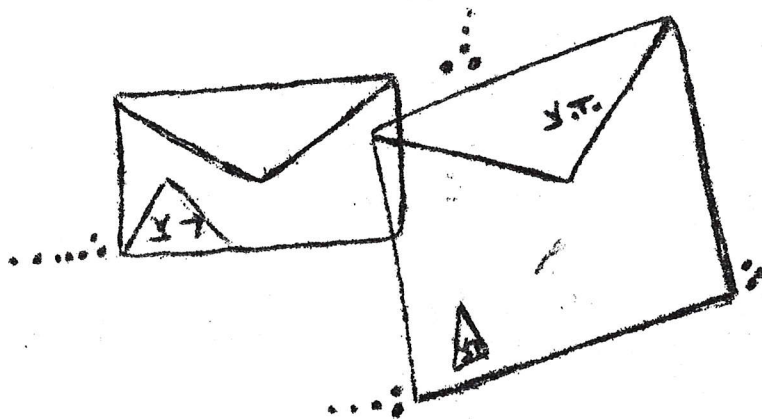
ביום ששי הקרוב, כנראה שנצא הביתה, אם לא יהיו שינויים וביום חמישי יש פגישת חיילים של התק"ם בבית "בני-ברית" ומכיוון שיש במחלקה כ-11 בנות מקיבוצי התק"ם, נקווה שיאשרו לנו לצאת ואז זה יהיה כעין "אפטר". "אפטר" פה הם מ-5.00 אחה"צ בערך עד למחרת ב-7.00 בבוקר ונותנים אותם פעם בשבוע, אם זה מתאפשר.

חוץ מזה, בכל הקורס נשארו רק שתי שבתות בבסיס. האריכו לנו את הקורס בשבוע כדי ליפות את המצעד שלהם, אז בשביל זה נצטרך לעשות המון ת"ס. תנאי הדיור פה טובים מאד (יחסית לבה"ד 12) וזה מאד מעודד.

באמצע השבוע מותר לקבל אורחים לזמן מוגבל מאד, רק ביום שלישי (יודיעו לנו בדיוק באיזה שעות) ובשבתות שנישאר בבסיס תוכלו לבוא בשעות מסוימות לזמן יותר ארוך.
אמא תארגני לי סוכר, טוב?

צעיף מותר ללבוש רק בצבע ירוק זית.
טוב, אז אגמור בתקווה גדולה להיות בבית ביום ששי (כמעט בטוח).
אז להתראות, וד"ש חם למריס וענתי (אם אתם מצלצלים).

גליה.

יש כאן שקט עכשיו, שקט לא כמו שלך - הפנימי, השלו, העמוק - הגדול כל-כך, יש כאן שקט מעיק, שלא יודעים איך להפסיק אותו. גליה - שומרת תמיד על הופעה נאה ומסודרת, על אסתטיקה ונקיון. בחורה רגישה מאוד וישרה - לפעמים היינו אומרים לה: "גליה, צריך קצת לסבן, להתחמק מהעובדות" והיא בשלה, היתה תמיד אומרת הדברים כמו שהם בלי הגזמות ובלי התחמקות. גליה קשורה להורים כל כך. ללכת הביתה אחר הצהריים דבר קדוש היה ששום ארוע אחר לא יכול היה לשבש אותו ואם לא היתה מתעוררת בזמן, אבא היה עולה להעיר אותה.

כבית הספר שקדה על הלימודים, הקפידה תמיד לגמור הכל בזמן, המחברות שלה תמיד מסודרות ואם מישהו רצה למצוא איזה ערך בהיסטוריה או ספרות, היה ניגש למחברות האלו, הכל נמצא שם - נקי ומסודר.

אני זוכרת שהתכוננו לבגרות, הכנו לנו כרטיסיות עם מושגים בכל הנושאים ותלינו אותן בכל מקום על הקירות - בגובה העיניים - בחדר. פשוט גליה אמרה שאחרת לא נצליח ללמוד כלום. ואם צריך לשנן ולזכור אז זו הדרך.

גליה אהבה לצחוק. היינו אומרים לה: "גליה תצחקי, גליה תצחקי" והיא היתה פורצת בצחוק ארוך ומתגלגל, שהיה מדביק את כולנו.

אהבה לטייל - מין טיולים ללא אבק ולכלוך טיולים של אביב וירק ופרחים, סלע הרקפות בואדי-בירה, היה אחד המקומות האהובים עליה ביותר.

גליה - היתה בראש דאגותיה של אמא, דורית תמיד דחפה אותה להמשיך ללמוד, לגמור השעורים, דחפה אותה לסיים ולהצליח בבגרות - שלא תשבר באמצע. כשגליה היתה נוסעת למקום כל שהוא, טיול, חברים - דורית לא היתה נרגעת עד שגליה היתה חוזרת, תמיד אמרה לה לא לנסוע בטרמפים, תמיד חששה לה. לפני זמן לא רב התחילה לצלם, בהשראת אבא, ונראה היה שיש לה גישה לנושא ואפילו יותר מכך, הצילום הביא לה סיפוק רב והנאה.

ענת היתח בשביל גליה - לא רק האחות הגדולה, גליה העריצה אותה, אהבה אותה מאוד, כל דבר מפני ענת היה אוצר.

מה גדולה היתה ההתרגשות שלה לפני החתונה - ענת מתחנת.

גליה פחדה להתגייס לצבא, פחדה מהתפקיד שתקבל, מהמקום אליו תיפול, רצתה קרוב לבית, לאסף, פחדה מהאנשים שיהיו איתה, שלא יהיו לרוחה - אבל לאחר זמן לא רב מצאה מקומה והיה לה טוב מאוד.

לפני כחודשים הייתי אצלה בבסיס וראיתי על הקיר ציורים שנעשו על פיסות נייר קרועות - ציורים בעיפרון שצוירו לה במיוחד ע"י בן-אדם, שגליה מעצם אופיה ומיכולתה להקשיב ולהבין, הביאה לו אור בחיים.

בזמן האחרון עברה איזה משבר בעבודה בצבא ואסף היה היחיד שיכול היה לעזור לה. תמיד אחרי משמרת לילה היתה חוזרת הביתה, הולכת לישון ואסף מעיר אותה בצהרים לאכול איתו.

ידענו שיש כאן אהבה גדולה.

לפני כשבועיים עמדנו על המדרכה ודיברנו - שאלתי: "איך?" והיא אמרה שמיום ליום רק גדלה האהבה, לומדים להכיר, משתנים, מתפתחים, נעשים יפים יותר, חכמים יותר.

אח"כ הלכנו לחדר שלי, היה לי משהו בשבילה ששמרתי כשנה וחצי - פרסה מעץ שגליה גילפה, אז אמרה שיהיה לה למזל, כשגליה עזבה את החדר שלנו אל אסף נשארה הפרסה אצלי - שבורה.

כשהיא באה אלי נתתי לה אותה - גליה אמרה לי - אלה, תדביקי אותה שיהיה לך למזל. שאלתי מה איתך והיא אמרה קחי - זה ממני.

גליה - ביום רביעי האחרון בטלפון, בין שאר העצות שנתת לי, כמו תמיד, אמרת שאין שום בעיות, צריך לקחת הכל בקלות כי המשחק נמשך והחוקים לא משתנים - אמרתי טוב, הסכמתי.

אבל איך אפשר להמשיך לשחק?

איך אפשר להמשיך?

אלה.

לחנן דורית וענת היקרים

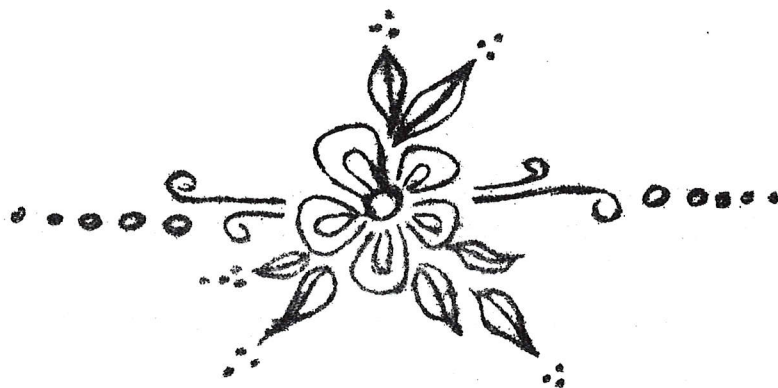
אני מוכת הלם, כולי רועדת, הדמעות חונקות את הגרון אך אני יודעת שאם לא אכתוב עכשיו לא אכתוב בכלל ויהיה קשה לי לספר לכם כמה אהבתי את גליה שלכם וכמה היא היתה חלק מהמשפחה שלנו לפני שהתגייסה לצבא וגם אחרי זה שמרנו על קשר חם ואוהב.

היא היתה חכמה, מבינה, מלאה רגש וחום שהרגשתי שאני לומדת ממנה המון דברים. היא כל כך אהבה ילדים, צלמה אותם, הבינה אותם, שתמיד שעבדה אצל נְעָה הייתי שקטה ומאושרת.

היא זאת שפקחה לי את העניים בקשר לטיפול בנְעָה. שהראתה לי שאפשר גם אחרת. פתאום נְעָה התחילה לאכול כשהיתה תחת טפולה ועד אז רק היו מקרבים אליה כפית והיא היתה נרתעת ובוכה. כל הזמן שאלתי את גליה מה עשית, איך זה קורה שהיא כל כך שלוהה, מחייכת, יוצרת קשר (נְעָה לא חייכה לאנשים זרים ופתאם אל גליה היא נפתחה) ואת התשובה קבלתי בנועם שלה, בעדינות שלה שגם אני נדבקתי בה ולמדתי לאהוב את גליה שלכם כל-כך.

גליה שמרה על נְעָה יום אחד והשאירה מכתב - שיר אותו צילמתם ואצלי הוא באלבום התמונות של נְעָה, כי הוא כל כך יקר לנו. נְעָה וגליה מצולמות ביחד ויש לנו תמונות שגליה צלמה את נְעָה. דרך התמונות אפשר לראות את העומק שלה, את האהבה שלה לילדים ובכלל לדברים יפים.

כל כך חכיננו שתגמור את הצבא ותתחיל בטיפול בילדים, כל-כך רצינו
לראות אותה בינינו כל יום.
רק אתמול, כשהרהרתי בכך שאנו עומדים לגור בדירה של שולי ורני לאחר
השיפוצים שמחתי על שאהיה שכנה של גליה. וכך זה נגמר -
לא, זה לא נגמר, זה חי בי, בנו בכם.
אזכור את גליה שלכם
בהמון המון אהבה
שלכם
נגה גזית.

24.8.82

שיר לנועה גזית.

נעה של שיער בצבע השמש
נעה של עיניים - בצבע הים
נעה של המון חיוכים ואשר
של אף קטנטן,
של אמא,
ושל אבא גם.

נעה טיילה ושיחקה כה יפה
נעה אכלה יותר הרבה
נעה הלכה יפה לישון,
ועל שפתיה חיוך אחרון להיום.

ולאמא שכה מודאגת
פתק אשאיר, ורק אומר,
שנעה, שהיתה שלי ליום אחד,
היא תינוקת מקסימה ונהדרת
ורק נשאר לך להיות גאה בה
ומאושרת.

גליה.
